

Det betyder også, at der ikke er brug for at gå ind og lave en egentlig lovfæstet pladsgaranti. Jeg tror, det rigtige er, at det er i et samspil med kommunerne og de lokalkommunale beslutninger, at pladsgarantien skal udvikle sig.

Det er så rigtigt, at der i de senere år har været fokuseret meget på kvantiteten af udbygningen, og at det kan være gået ud over kvaliteten i dagtilbudene forskellige steder i landet. Derfor er kvaliteten i dagtilbudene også kommet stærkere i søgelyset. Jeg har selv sammen med Kommunernes Landsforening, BUPL og andre organisationer nedsat en arbejdsgruppe, der skal se på kvaliteten i dagtilbudene, og det er en arbejdsgruppe, hvor jeg synes, der egentlig er stor entusiasme og opbakning, også fra organisationerne, for man synes, det er et godt redskab til at finde veje til at udvikle kvaliteten i daginstitutionerne. Det handler jo netop ikke kun om at sige, at der skal være så og så mange kvadratmeter pr. barn eller så og så mange pædagoger ansat. Kvalitet er meget andet. Det handler i høj grad også om holdningen til børnene, holdningen til børns opvækst.

Derfor synes jeg, det ville være meget betænkeligt at begynde at lovgive om kvalitet i daginstitutioner, da det i høj grad er noget, der skal udvikles i et samspil mellem de enkelte kommuner og de enkelte institutioner. Men vi kan godt gøre det, at vi centralt laver nogle overordnede retningslinjer i form af en formålsbestemmelse i lovgivningen, der siger noget om, hvad det er for en vej, vi gerne vil med vores dagtilbud, og hvad det er for en holdning til børn, der gerne skulle præge arbejdet i dagtilbudene.

Derfor arbejder vi nu med en ny formålsbestemmelse i forbindelse med revisionen af bilstandsloven, og det sker i et bredt samarbejde med de instanser, der arbejder med børn og har føling med de områder. Den skal netop sige noget om, at dagtilbudene har en rolle i på den ene side at udvikle børn til selvstændige individer, der har selvværd og har udviklet deres egne kreative evner, og på den anden side evner at indgå i et forpligtende fællesskab, hvor de er i stand til at tage hensyn til andre mennesker og vise forståelse for andre menneskers situation og behov. Jeg synes selv, det er utrolig spændende og løfterigt at arbejde med sådan nogle formålsbestemmelser på et sagsområde.

Når det drejer sig om rådgivning, støtte og behandling, er der allerede sådan en bestemmelse i bilstandslovens § 28, men det er rigtigt, at vi kan diskutere videre, om den bestemmelse

kan gøres bedre, men jeg mener faktisk også, at det kræver et lidt større arbejde at finde ud af, hvad behovet egentlig er, hvordan den rådgivning, der er i dag, fungerer, og om vi har brug for en mere samlet rådgivning på området.

Når det drejer sig om at styrke sundhedsplejen, er der netop vedtaget et nyt forslag under Sundhedsministeriet, der trådte i kraft den 1. januar i år. Det går ud på netop at sikre sundhedsplejen en stærkere forebyggende rolle og ikke mindst i forhold til de børn, der har særlige problemer. Så der er også allerede sket noget på det punkt.

Når vi ser på spørgsmålet om børnesagkyndig rådgivning, er det et punkt, der er med i de aktuelle forhandlinger om en finanslovaftale, og det samme gælder en forstærket indsats over for de børn, der venter på psykiatrisk behandling. Her taler vi jo om en indsats både i hospitalssystemet og i det sociale system, hvor kvalificerede døgninstitutioner med en behandlingsindsats tilknyttet har en meget vigtig rolle at spille, når det drejer sig om at hjælpe de børn, der har en psykiatrisk lidelse. Det ser ud til, at der er mangel på den slags døgninstitutioner/pladser.

Det er også grunden til, at vi allerede har et samarbejde med Amdtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening på dette område for at se på, hvad det er for pladser, vi mangler, hvad det er for pladser, de børn har brug for, hvor mange der er af den slags pladser, og hvad det er, der skal til, for at vi kan sige, at vi ikke længere har ventelister til børnepsykiatrisk behandling.

I øvrigt er der jo en meget stor undersøgelse på vej fra Socialforskningsinstituttet, der både siger noget om antallet af pladser i det hele taget, når vi snakker om, at børnene skal anbringes uden for hjemmet, og om kvaliteten af de pladser. Det håber jeg kan blive et redskab til at gennemgå de regler og se på, om vi kan gøre dem bedre.

Når det drejer sig om forslaget om børns ret til medbestemmelse, så har det jo været et centralt element i regeringens ungdomspolitiske udspil, hvor det indgår som en integreret del, at børnene og de unge skal tages med på råd, når der oprettes tilbud, og i den daglige drift af de tilbud som et led i at gøre de unge i stand til at indgå i demokratiske processer og vænne sig til at give deres mening til kende og vænne systemerne til at lytte til de unge. Så det forslag er jeg også meget enig i.

Når det drejer sig om børnehaver og daginstitutioner til små børn, har Socialministeriet sat en